

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **T. H.**, zastoupeného Mgr. Annou Větrovskou, advokátkou se sídlem Štěpánská 630/57, Praha 1, proti žalovanému: **1) Policie České republiky, Obvodní ředitelství Praha 2**, se sídlem Sokolská 36 - 38, Praha 2, **2) Policie České republiky, Správa hl. m. Prahy**, se sídlem Kongresová 2/1666, Praha 4, proti fiktivnímu rozhodnutí 1) žalovaného o odepření poskytnutí informací, proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 12. 9. 2005, č.j. ORII-1002/K-2005 a proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 30. 9. 2005, č. j. PSP-755/OKS-čj-317-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2008, č. j. 8 Ca 335/2005 – 34,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2008, č. j. 8 Ca 335/2005 – 34, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 10. 3. 2008, č. j. 8 Ca 335/2005 – 34 (dále jen „napadený rozsudek“). Tímto rozsudkem městský soud výrokem č. I. odmítl stěžovatelu žalobu proti fiktivnímu rozhodnutí žalovaného 1) o odepření poskytnutí informací, dále výrokem č. II. zamítl žalobu ve vztahu k rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 12. 9. 2005, č.j. ORII-1002/K-2005 a žalovaného 2) ze dne 30. 9. 2005, č. j. PSP-755/OKS-čj-317/2005.

Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2005, č. j. PSP-755/OKS-čj-317/2005 Policie ČR, Správa hl. m. Prahy (tzn. žalovaný 2) zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství Policie ČR (tzn. žalovaného 1) ze dne 12. 9. 2005, č.j. ORII-1002/K-2005, kterým nebylo vyhověno žádostem o poskytnutí informace. V odůvodnění žalovaný č. 2) uvedl, že při posouzení napadeného rozhodnutí nezjistil, že by žalovaný č. 1) postupoval v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb. Žadatel požadoval nahlédnutí do stížnostního spisu Obvodního

ředitelství Policie ČR Praha 5, č. j. OR5-46/SKS-ST-2003, kde byla prošetřována stížnost proti chování příslušníků SKPV proti jeho osobě a zároveň žádal o poskytnutí informace, zda pracovník skupiny stížností a kontroly bývalého Obvodního ředitelství Policie ČR npor. Bc. P. D., který je nyní zařazen jako vedoucí skupiny kontroly a stížností Obvodního ředitelství Praha II, který tuto stížnost vyřizoval, byl příslušníkem, pracovníkem nebo spolupracovníkem StB, popřípadě byl v jakémkoliv vztahu k StB. Žalovaný č. 2) dále konstatoval, že vyřizování stížností bylo upraveno vládní vyhláškou č. 150/1958 Ú.l. o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících, a podle jeho mínění se neřídilo správním řádem, neboť daná vládní vyhláška stanovovala vlastní procesní postup. Při vyřizování podání ve smyslu této vyhlášky nebylo rozhodováno o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických či právnických osob, nýbrž pouze o tom, zda uvnitř organizace bylo postupováno v souladu s příslušnou právní úpravou, a to pouze tehdy, pokud zákon nemá vlastní úpravu k řešení signalizovaných nedostatků. Ze závěrů prošetřené stížnosti nevznikají nová práva či povinnosti ve vztahu k fyzickým či právnickým osobám vně organizace. Pokud je prošetřením stížnosti zjištěno konkrétní pochybení konkrétní osoby uvnitř organizace, je takové zjištění postoupeno služebnímu funkcionáři jako podezření z kázeňského přestupku ve smyslu zákona č. 186/1992 Sb. Z těchto důvodů žalovaný č. 2) plně souhlasil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, neboť obě žádosti o poskytnutí informace se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. K námitce stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného č. 1) mu nebylo doručeno ve lhůtě 15 dnů, žalovaný č. 2) pouze konstatoval, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. poskytnutí požadovaných informací podle názoru žalovaného 2) řeší zákon č. 140/1996 Sb. v ustanovení § 8. Rozhodnutí žalovaného 1) také bylo podepsáno osobou oprávněnou zastupovat v době nepřítomnosti ředitele. S uvedeným odůvodněním žalovaný 2) odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutím ze dne 12. 9. 2005, č.j. ORII-1002/K-2005, Policie ČR, Obvodní ředitelství Praha II (tj. žalovaný 1) zčásti nevyhověl žádosti stěžovatele o poskytnutí informací jednak o obsahu stížnostního spisu skupiny kontroly a stížností bývalého Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5 pod č.j. OR5-46/SKS-ST-2003 včetně pořízení kopie tohoto spisu, a jednak o tom, zda npor. Bc. P. D., nyní služebně zařazený jako vedoucí skupiny kontroly a stížností Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha II byl příslušníkem, pracovníkem StB, popřípadě v jakémkoliv jiném vztahu k StB, a pokud ano, v které době a jakou funkci zde vykonával nebo jakou činností či formou spolupráce byl pověřen. V odůvodnění uvedl, že zodpovězení stěžovatelova dotazu směřujícího k poskytnutí informace o obsahu celého spisu skupiny kontroly a stížností bývalého Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5 č.j. OR5-46/SKS-ST-2003 bránila zákonná překážka plynoucí z ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný 1) poskytl stěžovateli část spisu, na kterou se tato zákonná překážka nevztahovala, přičemž se konkrétně jednalo o zápis ve smyslu § 9 citované vyhlášky ze dne 16. 4. 2003, 2x výzva podle ustanovení § 158 odst. 6 trestního řádu pod ČTS: OR5 – 86/SKPV – 2003 adresovaná policejním orgánem Policie ČR, služby kriminální policie a vyšetřování Praha, včetně kopií obálek, dále rozsudek Obvodního soudu Praha 5 ze dne 30. 8. 2001 pod č. j. 10 C 1/98- 147, odpověď ředitele Policie ČR, obvodního ředitelství Praha 5 pod č. j. OR5-46/SKS-ST-2003 na stížnost stěžovateli ze dne 12. 5. 2003. Zodpovězení dotazu stěžovatele ve zbytku bránila dle žalovaného zákonná překážka plynoucí z ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

V **žalobě** stěžovatel brojil proti třem rozhodnutím obou žalovaných, a to: 1) proti fiktivnímu rozhodnutí Policie ČR, obvodního ředitelství Praha II, o odepření informací požadovaných na základě žádosti ze dne 31. 8. 2005, 2) rozhodnutí Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha II ze dne 12. 9. 2005, č.j. ORII-1002/K-2005 o částečném nevyhovění této žádosti doručenému stěžovateli dne 18. 9. 2005, a konečně 3) proti rozhodnutí Policie ČR, Správy hlavního města Prahy, ze dne 30. 9. 2005, č. j. PSP-755/OKS-čj-317/2005. V odůvodnění

žaloby uvedl, že písemné rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2005 je (tj. napadené rozhodnutí žalovaného 2) je nezákonné a zřejmě také nicotné, jelikož v okamžiku jeho doručení stěžovateli již existovala fikce vydání negativního rozhodnutí podle ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Dále stěžovatel spatřoval protiprávnost tohoto rozhodnutí v tom, že neuvádělo skutečné důvody odepření poskytnutí informací. Ve vztahu k informacím k osobě Bc. P. D., které stěžovatel rovněž požadoval, poukázal na to, že ho měl prvoinstanční orgán odkázat ve lhůtě 7 dnů na zveřejněnou informaci. Namísto toho mu ji žalovaný odmítl poskytnout úplně s poukazem na postup podle § 8 zákona č. 140/1996 Sb. Stěžovatel dále poukázal na absenci podpisu oprávněné úřední osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí ze dne 12. 9. 2005. Podle stěžovatele jsou obě napadená rozhodnutí nezákonná a rozhodnutí ze dne 12. 9. 2005 nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odmítnutí poskytnutí informací bylo žalovaným zdůvodněno pouhým odkazem na zákonné překážky plynoucí z § 11 odst. 1 písm. a) zák. č. 106/1999 Sb., nicméně chybí v něm jakékoliv skutkové důvody. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2005 stěžovatel spatřuje v tom, že oznámil žalovanému důvody nasvědčující vyloučení pracovníka správního orgánu (tj. konkrétně tvrzení o účasti Bc. P. D. na vyřizování stěžovatelovy žádosti o informace), avšak žalovaný o vyloučení pracovníka nijak nerozhodl a z napadeného rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005 vyplývá, že se jimi dále nezabýval. Dále stěžovateli nebylo umožněno nahlédnout do spisu a pořídit si kopie, resp. mu toto bylo umožněno až po vydání rozhodnutí o odvolání (ve dnech 12.–13. 10. 2005). Stěžovatel také podotkl, že žalovaný o odvolání rozhodl ještě dříve, než uplynula lhůta pro podání odvolání, v níž mohl odvolání doplňovat, měnit a disponovat tak s předmětem a rozsahem odvolání. Ke všem uvedeným žalobním bodům stěžovatel poukázal na relevantní judikaturu správních soudů a Ústavního soudu ČR.

Napadeným rozsudkem městský soud žalobu výrokem č. I. odmítl ve vztahu k fiktivnímu rozhodnutí žalovaného, kterým mu odepřel poskytnout informace k žádosti podané dne 31. 8. 2005, a dále zamítl žalobu ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2005, č.j. OR II-1002/K-2005 a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2005, č.j. PSP-755/OKS-čj-317/2005. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že ze správního spisu vzal za prokázané, že rozhodnutí Policie ČR, Obvodní ředitelství Praha II ze dne 12. 9. 2005, č.j. ORII-1002/K-2005 bylo dle připojené doručky poštou doručováno do vlastních rukou adresátovi, který dne 15. 9. 2005 (čtvrtek) nebyl doručovatelkou zastížen, a proto byla zásilka uložena na poště, kde si ji adresát vyzvedl až dne 19. 9. 2005 (v pondělí). Městský soud dále vyložil ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb. (ve znění účinném do 22. 3. 2006) a konstatoval, že ve věci není sporu o tom, že žalobce podal žádost o poskytnutí informací ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Podle městského soudu nebylo sporu ani o tom, že rozhodnutí žalovaného 1) vydané dne 12. 9. 2005 o žádosti stěžovatele ze dne 31. 8. 2005 o poskytnutí informací bylo dle doručky žurnalizované ve správním spisu doručováno do vlastních rukou adresátovi, který dne 15. 9. 2005 (čtvrtek) nebyl doručovatelkou zastížen, a proto byla zásilka téhož dne uložena na poště, kde si ji adresát vyzvedl až v pondělí 19. 9. 2005. Stěžovatel v žalobě namítal, že i za tohoto skutkového stavu mohlo dojít k vydání negativního fiktivního rozhodnutí žalovaného 1), a to ze dne 15. 9. 2005. Stěžovatel se dovolával ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., jestliže povinný subjekt ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1 tohoto zákona, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým poskytnutí informace odepřel. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti. Městský soud k tomu uvedl, že zákonná fikce o vydání rozhodnutí o odepření informací se z povahy věci může uplatnit pouze jednou, neboť zákon váže počátek běhu lhůty pro vyřízení žádosti o poskytnutí informací na doručení žádosti povinnému subjektu, popř. na upřesnění žádosti podle § 14 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Lhůta pro vyřízení žádosti o poskytnutí informací byla dle § 14 odst. 3 písm. c) téhož zákona stanovena tak, že povinný subjekt byl povinen posoudit obsah žádosti a poskytnout požadovanou informaci

ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti podle písm. a), a to písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii nebo na paměťových médiích. K výkladu citovaného ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. městský soud podotkl, že ho lze interpretovat pouze tak, že s datem doručení zákon spojuje pouze právní následky v případě podání žádosti o poskytnutí informací, když zákon *expressis verbis* stanoví, že povinný poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti. Pokud jde o rozhodnutí ve věci, má povinný subjekt povinnost poskytnout informaci písemně ve lhůtě do 15 dnů od přijetí podání. V inkriminované věci povinný subjekt (tj. žalovaný 1) poskytl informaci rozhodnutím ze dne 12. 9. 2005, jímž žádosti stěžovatele ze dne 31. 8. 2005 o poskytnutí informace částečně nevyhověl. Městský soud dospěl k názoru, že v posuzované věci nebyly naplněny podmínky ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., a proto nelze mít za to, že žalovaný 1) vydal fiktivní rozhodnutí o odepření poskytnutí požadovaných informací. Z těchto důvodů městský soud žalobu směřující proti fiktivnímu rozhodnutí žalovaného 1) odmítl, neboť směřovala v této části proti neexistujícímu rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 12. 9. 2005 nelze považovat za nicotné, neboť je prokázáno, že rozhodnutí 1) žalovaného bylo vydáno dne 12. 9. 2005 a netrpělo nicotností. V předmětné věci pak brání překážka *rei iudicatae* vydání dalšího (tj. fiktivního) rozhodnutí ve věci. K samotnému zamítnutí žaloby ve vztahu k rozhodnutí žalovaného 1) a žalovaného 2) městský soud uvedl, že podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. ve znění účinném do 22. 3. 2006 povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Podle ustanovení § 8 zákona č. 140/1996 Sb. se zpřístupnění dokumentů podle § 4 až 6 uskutečňuje na základě žádosti, která se podává písemně archivu. Pokud stěžovatel namítal, že oba žalované správní orgány porušily zákon č. 106/1999 Sb., když mu odmítly poskytnout požadované informace z důvodu existence zákonné překážky plynoucí z ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., přičemž stěžovatele současně poučily o možnosti domáhat se těchto informací podle zákona č. 140/1996 Sb., pak městský soud dal za pravdu žalovaným správním orgánům. Konstatoval, že právě účelem zákona č. 140/1996 Sb., a nikoliv zákona č. 106/1999 Sb., je co nejširší odhalení praxe komunistického režimu při potlačování politických práv a svobod vykonávané prostřednictvím tajných represivních složek totalitního státu. Pouze tento zákon umožňuje zpřístupnit pronásledovaným osobám dokumenty o jejich pronásledování a zveřejnit údaje o vykonavatelích tohoto pronásledování a jejich činnosti. Soud proto s poukazem na uplatnění zásady *lex specialis derogat generali* musel tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, stejně tak jako námitku týkající se podjatosti. K té městský soud konstatoval, že ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelovu žádost o poskytnutí informací vyřizovala osoba pohlaví ženského, nikoliv dotčená osoba, ohledně níž byly informace požadovány. Je tedy na stěžovateli, aby se obrátil se svou žádostí na příslušné úřady. Ke stěžovatelově žalobní námitce ohledně nedostatku náležitostí písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 12. 9. 2005, č.j. ORII-1002/K-2005, spočívající v tom, že nebylo podepsáno vlastnoručně ředitelem plk. JUDr. J. N., nýbrž nečitelně jinou osobou, městský soud přisvědčil způsobu, jak se s touto námitkou vypořádal žalovaný 2). Ten v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí bylo podepsáno osobou oprávněnou zastupovat v době nepřítomnosti ředitele Obvodního ředitele Policie ČR Praha II, který je oprávněnou osobou k podpisu rozhodnutí ve smyslu správního řádu, přičemž originál napadeného rozhodnutí založený ve správním spisu podepsal ředitel vlastnoručně. Proto se nemohlo jednat o nedostatek pravomoci či věcné příslušnosti správního orgánu k projednání věci, ani o procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Z uvedených důvodů městský soud se žalobou naložil, jak je ve výroku napadeného rozsudku uvedeno.

V **kasační stížnosti** ze dne 4. 4. 2008 (odůvodněné doplněním ze dne 18. 6. 2008 a 19. 6. 2008) proti napadenému rozsudku stěžovatel brojil z důvodů uvedených v ustanovení

§ 103 odst. 1 písm.a), b), d), e) s. ř. s. V odůvodnění kasační stížnosti nejprve zrekapituloval průběh své věci a dále také podstatný obsah své žaloby. Ke kasačním důvodům uvedl následující věcné námitky směřující proti napadenému rozsudku: Stěžovatel předně z dikce napadeného rozsudku dovodil, že městský soud považoval za žalované správní orgány obou stupňů a že předmětem svého odmítavého výroku (výrok č. I.) učinil i tvrzené prvostupňové fiktivní rozhodnutí. S poukazem na ustanovení § 69 a 78 odst. 3 s. ř. s. stěžovatel uvedl, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Soud může podle okolností zrušit rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, zrušuje-li rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel poukázal rovněž na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106 a uvedl, že městský soud postupoval nesprávně, pokud v rozporu s ustanovením § 69 s. ř. s. považoval Policii ČR, Obvodní ředitelství Praha 2 (podle stěžovatele správně „II“) za prvního žalovaného, a nebyl tak oprávněn k odmítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného 1). Stěžovatel tak považuje výrok č. I. napadeného rozsudku za nezákonný dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Proti výroku č. II. napadeného rozsudku stěžovatel namítl, že městský soud se v napadeném rozsudku vypořádal pouze s některými žalobními námitkami, a to způsobem, který je v rozporu s obsahem správních spisů a který představuje nesprávné posouzení právních otázek jak věcného, tak i procesního charakteru. Konkrétně uvedl, že městský soud se nevypořádal s námitkou, že nebyly dány důvody pro částečné poskytnutí informací o obsahu stížnostního spisu týkajícího se vyřizování jeho stížnosti ani pro úplné odepření informace o vztahu npor. Bc. P. D. ke StB. Dále se městský soud opomněl vypořádat s žalobní námitkou, že předmětem podané stížnosti prošetřované pod č.j. OR5-46/SKS-St-2003 bylo protiprávní chování policistů – pracovníků SKPV vůči jeho osobě, kterým zasahovali do jeho práv a svobod v rozporu s § 6 zákona o Policii ČR a Listinou základních práv a svobod, a proto se v žádném případě nejednalo o informaci vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům Policie ČR. Dále se městský soud podle tvrzení stěžovatele nevypořádal s námitkou, kterou namítal, že podle čl. 17 odst. 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny a jsou omezitelné jen tehdy, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti, kteréžto podmínky musí být splněny současně. Městský soud se dále nevypořádal dle stěžovatele ani s žalobní námitkou, že správní uvážení dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. musí být přezkoumatelně odůvodněno. Další žalobní námitku, s níž se městský soud nevypořádal, směřoval stěžovatel proti procesnímu postupu žalovaného 2), který mu neumožnil nahlédnout do správního spisu a pořízení kopií ze spisu na základě žádosti, a teprve po skončení řízení mu umožnil dva možné termíny k nahlédnutí do spisu. Dále se městský soud měl vypořádat s tím, že žalovaný rozhodl o odvolání ještě dříve, nežli uplynula lhůta pro podání odvolání. Další nevypořádanou námitkou je podle stěžovatele tvrzení, že důvodem k odepření informací podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. není skutečnost, že stěžovatel požadoval informace vzniklé v řízení dle vyhlášky č. 150/1958 Ú.l. Další nevypořádanou námitkou je tvrzení, že žadatel o informaci nemusí svou žádost jakkoliv zdůvodňovat. Stěžovatel poukázal na odlišnou judikaturu městského soudu ve věcech č. j. 11 Ca 33/2004 – 46 ze dne 1. 11. 2005 a č. j. 11 Ca 34/2004 – 44 z téhož dne a dále na rozsudek č. j. 5 Ca 27/2004 – 42 ze dne 31. 10. 2005, již městský soud v napadeném rozsudku vůbec nevěnoval pozornost. Stěžovatel upozornil na to, že dokládal v žalobě rozdílnou rozhodovací praxi Policie ČR v obdobných věcech, tj. konkrétně rozhodnutí ze dne 3. 8. 2004, č. j. SCPP-480/KŘ-2004, což městský soud nijak nezohlednil. Městský soud se dále nevyjádřil k tvrzení stěžovatele, že zvláštní zákon č. 140/1996 Sb. výslovně nevylučuje použití zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu k Policii ČR a k požadované informaci, a navíc se podle názoru stěžovatele jedná o informaci zveřejněnou a přístupnou. V důsledku těchto opomenutí městského soudu zůstala podle stěžovatele zcela stranou soudního přezkumu ta část rozhodnutí týkající se první části jeho žádosti o poskytnutí informací o obsahu celého stížnostního spisu a poskytnutí jeho kopie,

kteří bylo zčásti nevyhověno a požadované informace mu byly z nepřezkoumatelných a nesrozumitelných důvodů zčásti odepřeny. K těmto opomenutým námitkám stěžovatel dále uvedl, že jediným argumentem městského soudu v napadeném rozsudku byla pouhá citace zákonného ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., která ovšem není způsobilá k vypořádání citovaných žalobních námitek. Z uvedeného s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44) a Ústavního soudu (nález ze dne 3. 10. 2006, č. j. I ÚS 74/06) stěžovatel dovodil, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Městský soud se podle názoru stěžovatele rovněž vůbec nevěnoval námitkám, které stěžovatel uvedl v replice ze dne 3. 4. 2006 a stejně tak ani obsahu podání ze dne 9. 7. 2007. Tyto námitky představovaly rozvedení argumentace a námitek uplatněných v žalobě o novější judikaturu a citaci soudní judikatury. V další části kasační stížnosti stěžovatel znovu konkretizoval své námitky proti právnímu posouzení městského soudu. Předně uvedl, že považuje za nesprávný právní názor městského soudu, podle něhož s odkazem na zákon č. 140/1996 Sb. lze vyloučit zpřístupnění informací podle zákona č. 106/1999 Sb. K tomu stěžovatel konstatoval, že není osobou pronásledovanou ze strany StB a ani netvrdí, že by npor. P. D. byl vykonavatelem takového pronásledování. Tento policista však měl být osobou zapsanou ve svazcích StB a měl pracovat v rámci Krajské správy SNB Praha a Středočeský kraj a posléze i Vysoké školy SNB, což stěžovatel doložil odkazem na tzv. Cibulkovy seznamy přístupné na internetové adrese www.cibulka.com. Ověření této informace je podle názoru stěžovatele věcí veřejnou a zároveň se tedy nejedná o informaci, která se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům Policie ČR. V tomto ohledu stěžovatel poukázal na nález Ústavního soudu č. j. I. ÚS 453/03 ze dne 11. 11. 2005, nález č. j. I. ÚS 321/06 ze dne 18. 12. 2006, a konečně nález č. j. IV. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2007. K otázce zákonných náležitostí prvostupňového rozhodnutí ze dne 12. 9. 2005 stěžovatel namítl, že písemné vyhotovení rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 12. 9. 2005, č.j. ORII-1002/K-2005 nemá zákonné náležitosti ani podle § 47 zákona č. 71/1967 Sb., ani podle § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., jelikož neobsahuje vlastnoruční podpis pověřeného pracovníka povinného subjektu. Podpis uvedený na tomto rozhodnutí není podpisem pracovníka, jehož jména, příjmení a funkce jsou v rozhodnutí uvedeny. Ohledně námitek podjatosti, kterou v řízení před žalovaným vznesl, stěžovatel uvedl, že argumentace městského soudu se nijak nevyrovnává se skutečností, že žalovaný o námitce podjatosti nerozhodl, ačkoliv o ní byl povinen rozhodnout (stěžovatel připomněl rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 5. 2003, č. j. 22 Ca 79/2002 - 47 uveřejněný pod č. 36/2003 Sb. NSS). Stěžovatel dále tvrdí, že npor. Bc. P. D. zcela zjevně vykonával úkony v řízení o jeho žádosti, což také namítl i v žalobě, ale městský soud to nijak neproověřil a dospěl k opačnému závěru, že npor. Bc. P. D. se na úkonech v tomto řízení nepodílel. Dále stěžovatel zásadně zpochybnil názor městského soudu ve věci překážky věci rozhodnuté tvořené vydáním druhého napadeného rozhodnutí, v důsledku čehož nemohlo dojít ke vzniku zákonné fikce dle ustanovení § 15 odst. 4 a § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Městský soud se však při vyslovení tohoto právního názoru vůbec nevypořádal s judikaturou, na niž stěžovatel poukazoval jak v žalobě, tak v kasační stížnosti, a to zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2004, č. j. 5 A 16/2002 - 43, a rozsudek téhož soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 15/2006 – 73, kromě toho též na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 268/98, I. ÚS 98/04 a II. ÚS 566/05 a III. ÚS 470/97. Nerespektováním těchto nálezů ze strany městského soudu došlo podle stěžovatele k protiústavnosti napadeného rozsudku, jakož i porušení zákazu libovůle. Proto stěžovatel požaduje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení městskému soudu.

Žalovaný ke kasační stížnosti nepodal žádné vyjádření.

Rozsudkem ze dne 22. 7. 2009, č. j. 4 As 18/2009 – 132 Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatele zrušil usnesení městského soudu ze dne 27. 2. 2009, jímž městský soud

zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků za kasační stížnost. Městský soud následně usnesením 26. 10. 2009, č. j. 8 Ca 335/2005 – 139 stěžovateli osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti přiznal.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 31. 8. 2005 podal stěžovatel k žalovanému 1) podání nazvané jako žádost o poskytnutí informací specifikovaných výše.

Rozhodnutí č.j. ORII-1002/K-2005, bylo dle přiložené doručky převzato stěžovatelem dne 19. 9. 2005 (pozn. NSS – vyhotovení předmětného rozhodnutí, které je založeno ve spisu, je datováno dnem 8. 9. 2005, ze souvislostí v celé věci však Nejvyšší správní soud dovozuje, že stěžovateli bylo doručeno jeho vyhotovení s datem 12. 9. 2005). Z doručky rovněž vyplývá, že zásilka byla dne 15. 9. 2005 uložena na poště. Datum vypravení není uvedeno.

Dle úředního záznamu ze dne 9. 9. 2005, č.j. ORII-1002/K-2005 vyplývá, že stěžovatelovu žádost o informace vyřizovala por. Stanislava Branná, bezpečnostní referent, která ovšem požádala o součinnost vedoucího SKS PČR Obvodního ředitelství Praha II npor. Bc. P. D., který jí umožnil nahlédnutí do spisu č.j. OR5-46/SKS-ST-2003.

Stěžovatel podal dne 20. 9. 2005 odvolání proti napadenému rozhodnutí žalovaného 1). Toto odvolání doplnil podáním ze dne 27. 9. 2005 doručeném téhož dne žalovanému, v němž vznesl námitku podjatosti proti npor. Bc. P. D., který se měl podílet na vyřizování stěžovatelovy žádosti o informace, které se týkaly mj. i jeho osoby a jeho vztahu k StB.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

Úvodem svého právního hodnocení napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud považuje za vhodné podotknout, že stěžovatelova kasační stížnost obsahuje mnoho výslovně vznesených námitek, avšak mnoho z nich je obsahově obdobných či totožných. Nejvyšší správní soud ve snaze zpřehlednit pro účely odůvodnění tohoto rozsudku jeho argumentaci identifikoval v kasační stížnosti následující stěžejní námitky vznesené proti napadenému rozsudku. Tyto námitky Nejvyšší správní soud podřadil pod kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

První námitkou stěžovatel vytkl městskému soudu, že za žalované považoval oba správní orgány identifikované stěžovatelem v žalobě, tj. Policie ČR, obvodního ředitelství Praha II, tak Policii ČR, Správu hlavního města Prahy. Této námitce Nejvyšší správní soud přisvědčil. Podle ustanovení § 69 s. ř. s. platí, že žalovaným je ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na nějž působnost přešla. Ačkoliv stěžovatel v žalobě označil jako žalované oba tyto orgány, městský soud byl vázán uvedeným zákonným vymezením žalovaného správního orgánu. V posledním stupni, tj. o odvolání proti prvoinstančnímu částečně nevyhovujícímu rozhodnutí, rozhodla Policie ČR, Správa hl. m. Prahy (tzn. žalovaný č. 2) napadeným rozhodnutím, jímž podané odvolání zamítla. Pouze tento orgán byl z hlediska § 69 s. ř. s. žalovaným.

Současně je třeba poznamenat, že citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106, na něž stěžovatel poukázal pro podporu svého názoru, se týkalo úplně odlišného právního problému. V této věci se jednalo o přípustnost kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě z důvodu, že krajský soud měl aplikovat § 78 odst. 3 s. ř. s. jako výjimku z principu omezené kasace. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že taková kasační stížnost je nepřipustná. V posuzované věci se však o takový problém nejednalo, a proto citovaný právní názor nehraje při posouzení věci žádnou roli. K této námitce tedy lze uzavřít, že městský soud se sice dopustil formálního procesního pochybení, neboť v napadeném rozsudku jednoznačně neuvedl, kdo je žalovaným. Toto pochybení lze podřadit pod kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy jinou vadu řízení. Tato vada ovšem v dané věci neměla žádný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť městský soud správně odmítl žalobu proti prvoinstančnímu fiktivnímu rozhodnutí žalovaného 1) jako nepřipustnou.

Na předchozí argument stěžovatele logicky navazuje další námitka, že městský soud nemohl přezkoumávat prvoinstanční fiktivní negativní rozhodnutí, o němž byl stěžovatel přesvědčen, že bylo vydáno na základě nastoupení zákonné fikce stanovené v § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do 22. 3. 2006. Tyto stěžovatelovy námitky se zakládají na jeho právním názoru, že v jeho věci došlo k naplnění podmínek ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. že ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba vykládat tak, že informace musí být povinným subjektem poskytnuta či vydáno rozhodnutí o odepření poskytnutí v zákonné lhůtě 15 dnů musí být tento úkon dojde do sféry žadatele o informaci. V posuzované věci tedy stěžovatel tvrdí, že mu mělo být prvoinstanční rozhodnutí žalovaného 1) doručeno ve lhůtě 15 dnů od podání žádosti o poskytnutí informací. Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, žádost o poskytnutí informací byla podána dne 31. 8. 2005, takže zákonná lhůta uplynula dne 15. 9. 2005, přičemž tohoto dne byla zásilka obsahující rozhodnutí o částečném nevyhovění žádosti stěžovatele uložena na poště. Stěžovateli byla doručena až dne 19. 9. 2005. Nejvyšší správní soud se s názorem, že ve věci bylo vydáno prvoinstanční fiktivní negativní rozhodnutí neztotožnil, a to z následujících důvodů. Stěžovatelův názor na výklad ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. pramení z dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudku ze dne ze dne 14. 12. 2004, č. j. 5 A 16/2002 – 43, a dále rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 15/2006 – 73. Tato judikatura vykládala ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. poněkud restriktivním způsobem ve vztahu k povinnému subjektu a jeho časovým možnostem splnit zákonnou povinnost a reagovat na žádost o informace, a to buď poskytnutím informace, nebo rozhodnutím o odepření poskytnutí informace. Tento právní názor byl pro svoji problematičnost opakovaně diskutován, a následně byl také překonán rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007 – 84, v němž zdejší soud dospěl k závěru, že *povinný subjekt poskytl včas požadované informace podle ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 22. 3. 2006 nebo vydal rozhodnutí, kterým žádosti nevyhověl podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona, pokud příslušné písemnosti určené žadateli předal ve stanovené patnáctidenní lhůtě alespoň k doručení. Byly-li následně požadované informace či rozhodnutí žadateli doručeny až po uplynutí této lhůty, nenastala v důsledku toho právní fikce negativního rozhodnutí podle ustanovení § 15 odst. 4 zákona.* Městskému soudu sice nemohl být tento právní názor rozšířeného senátu znám, avšak i tak dospěl k témuž právnímu názoru, který dovedl ze skutkových okolností posuzované věci, zejména ze skutečnosti, že posledním dnem zákonné patnáctidenní lhůty k vydání rozhodnutí již bylo prvoinstanční rozhodnutí žalovaného 1) o částečném nevyhovění stěžovatelově žádosti uloženo na poště. Ačkoliv se tedy městský soud skutečně odchýlil od tehdejšího právního názoru Nejvyššího správního soudu, ten mu dal v mezích cestou citovaného usnesení rozšířeného senátu za pravdu. V posuzované věci tedy nedošlo k vydání prvoinstančního fiktivního negativního rozhodnutí, neboť prvoinstanční orgán učinil

své zákonné povinnosti dle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., když v patnáctidenní lhůtě prokazatelně předal k poštovní přepravě písemné vyhotovení svého rozhodnutí o částečném nevyhovění žádosti. Pozdější převzetí tohoto rozhodnutí stěžovatelem (19. 9. 2005) již vznik fikce negativního rozhodnutí nemohlo vyvolat.

Další okruh stěžovatelových námitek se vztahuje k posouzení právního názoru zaujatého žalovaným 2) v napadeném rozhodnutí 30. 9. 2005 (č.j. PSP-755/OKS-čj-317/2005), že na část stěžovatelem požadovaných informací se vztahovala překážka vyplývající z ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Podle tohoto ustanovení povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Městský soud se k tomuto závěru přiklonil s tím, že akceptoval stanovisko žalovaného v tom směru, že se stěžovatel měl domáhat požadovaných informací podle jiného právního předpisu, konkrétně podle zákona č. 140/1996 Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činnostmi bývalé Státní bezpečnosti, ve znění pozdějších předpisů. Argumentace soudu přítakavšímu názoru žalovaného je problematická ve dvou směrech. Zaprvé je zřejmé, že označené ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. neupravuje oprávnění povinného subjektu neposkytnout informace z důvodu existence zvláštního zákona o poskytování informací v předmětné oblasti (tj. v posuzované věci informace o pracovnících a spolupracovnících StB), nýbrž upravuje oprávnění omezit (tj. částečně neposkytnout) informaci, která se přímo a výlučně vztahuje k interním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Žalovaný odůvodnil tento závěr poukazem na charakter vyhlášky č. 150/1958 Ú.l., o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících, která podle jeho názoru slouží organizaci k učinění opatření potřebných opatření k odstranění eventuálně zjištěných závad. Případné zjištění pochybení konkrétní osoby uvnitř organizace je příslušným služebním orgánům postoupen podnět jako podezření ze spáchání kázeňského přestupku. Městský soud tento názor již dále ve vztahu k aplikovanému ustanovení neodůvodnil. Nejvyšší správní soud nepovažuje aplikaci tohoto ustanovení za správnou. Je tomu tak proto, že nelze v souladu se smyslem a účelem uvedeného ustanovení neumožňuje podřadit vyhlášku č. 150/1958 Ú.l. pod pojem „vnitřní předpis“ či „personální předpis“ povinného subjektu. Ačkoliv o její právní síle byly ještě v době její účinnosti vznášeny oprávněné pochybnosti, citovaná vyhláška (účinná do 31. 12. 2005) jednoznačně zakládala práva a povinnosti mimo organizační strukturu veřejné správy, tj. adresátům veřejnosprávního působení orgánů veřejné moci. Rozhodně se tedy svou povahou nemohlo jednat o vnitřní či personální předpis povinného subjektu, který by žádná práva a povinnosti adresátům veřejné správy nemohl založit. K tomu je zapotřebí zmínit i názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 28/2007 - 89 (přístupný na www.nssoud.cz), podle něhož je rozhodným faktorem při výkladu pojmu „vnitřní pokyn“ vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že týkají-li se takové „vnitřní pokyny“ aplikačních postupů ve veřejné správě ve vztahu k veřejnosti, nelze takové pokyny podřadit pod uvedenou výlukou z práva na informace. Nejvyšší správní soud uvedené materiální hledisko zastává i v této věci, a proto se neztotožnil s názorem městského soudu o tom, že stěžovatel požadoval informace týkající se vnitřních či personálních předpisů povinného subjektu. Městský soud se tedy dopustil nesprávného hodnocení právní otázky spočívajícího v chybné interpretaci citovaného ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., které se vzhledem k okolnostem případu nemohlo stát rozhodovacím důvodem ve věci samé.

Skutečným důvodem zamítnutí stěžovatelova odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaného 1) byla nepochybně aplikace principu subsidiarity zákona č. 106/1999 Sb. vůči zvláštním režimům poskytování informací, který byla za právního stavu platného a účinného v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného vyjádřena v ustanovení § 11 odst. 4 in fine tohoto zákona. Díkce tohoto ustanovení ve znění účinném do 22. 3. 2006 zněla tak, že *povinné*

subjekty dále neposkytnou informace o a) probíhajícím trestním řízení, b) rozhodovací činnosti soudů, c) plnění úkolů zpravodajských služeb, d) přípravě, průběhu a projednávání výsledků kontrol v orgánech Nejvyššího kontrolního úřadu, e) činnosti příslušné organizační složky Ministerstva financí podle zvláštního právního předpisu. **Ustanovení zvláštních zákonů o poskytování informací v uvedených oblastech tím nejsou dotčena.** Toto ustanovení je třeba nahlížet v kontextu ustanovení § 2 odst. 3 téhož zákona ve znění s účinností do 22. 3. 2006, kde byla obecně vyjádřena zásada subsidiarity (tj. charakteru zákona č. 106/1999 Sb. jako lex generalis pro poskytování informací) tak, že *zákon se nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu.* Žalovaný i městský soud v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně uvedly, že částečné neposkytnutí informací stěžovateli není v rozporu se zákonem, neboť poskytnutí takové informace řeší zákon č. 140/1996 Sb., avšak nepoukázaly na výše citované ustanovení § 11 odst. 4 in fine ani na § 2 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb. Na základě tohoto důvodu by mohl být přístup stěžovatele k informacím omezen, pokud by ovšem žalovaný a městský soud řádně odůvodnily, zda je citovaný zákon č. 140/1996 Sb. skutečně ve vztahu lex specialis k obecné úpravě zákona č. 106/1999 Sb., a označily, pod který z uvedených režimů pod písm. a) – e) je možné podřadit citovaný zákon č. 140/1996 Sb. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zastával stanovisko, že výjimky z poskytování informací dle z. č. 106/1999 Sb. z důvodu úpravy zvláštním zákonem ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 in fine zákona č. 106/1999 Sb. je třeba posuzovat restriktivně, tj. zkoumat, zda jsou naplněny všechny pojmové znaky výjimek upravených tímto ustanovením (viz k tomu např. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č.j. 6 As 79/2006 - 58, přístupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud pro úplnost připomíná, že posuzovanou věc je třeba posuzovat podle právní úpravy účinné do 22. 3. 2006, neboť s účinností od následujícího dne byla novelou č. 61/2006 Sb. změněna dikce § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. tak, že za zvláštní právní předpis musí upravovat poskytování informací, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací. Současný výklad pojmu „zvláštní právní předpis“ je tedy veden požadavkem zajistit žadatelům o informace stejný právní komfort, jaký jim skýtá režim zákona č. 106/1999 Sb. Městský soud se však výkladem pojmu „zvláštní právní předpis“ a aplikací principu subsidiarity (lex specialis) vůbec nezabýval. Hodnotil pouze účel zákona č. 140/1996 Sb., jímž je v souladu s ustanovením § 1 tohoto zákona „...co nejšířší odhalení praxe komunistického režimu při potlačování politických práv a svobod vykonávané prostřednictvím tajných represivních složek totalitního státu“. Tento argument ovšem, jak již bylo řečeno, nepostačuje k odůvodnění vztahu lex specialis tohoto zákona k zákonu č. 106/1999 Sb. Městský soud tedy hodnotil aplikační úvahu nepřezkoumatelně, neboť neuvedl, z jakých důvodů spatřuje mezi uvedenými předpisy vztah lex specialis a zda skutečně tento předpis naplňuje pojmové znaky „zvláštního zákona“, na základě něhož by bylo možno stěžovateli odepřít požadované informace. V tomto ohledu tedy Nejvyšší správní soud dal za pravdu stěžovatelským námitkám, že napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Ani ve vztahu k namítaným tvrzením týkajícím se námitek podjatosti se městský soud se stěžovatelovou argumentací dostatečně nevypořádal, jelikož pouze uvedl, že ze spisu je zřejmé, že oprávněnou úřední osobou byla osoba ženského pohlaví. Stěžovatel podal námitku podjatosti až ve fázi řízení o odvolání, a to konkrétně dne 27. 9. 2005, tedy tři dny předtím, než žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž stěžovatelovo odvolání zamítl. Přesto však v napadeném rozhodnutí není o podané námitce podjatosti ani zmínka. Navíc stěžovatel opíral své tvrzení o důvodech podjatosti o skutečnosti zjištěné ze spisu, které ovšem ani žalovaný, ani městský soud nijak nezhodnotily. Ze spisu přitom vyplývá, že stěžovatelovu žádost sice vyřizovala por. Stanislava Branná, bezpečnostní referent, avšak ze záznamu ze dne 9. 9. 2005 vyplývá, že postupovala v součinnosti s npor. Bc. P. D. V době rozhodování žalovaného platil zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění s účinností do 31. 12. 2005, který bylo třeba subsidiárně použít na řízení dle zákona č. 106/1999 Sb. dle ustanovení § 20 odst. 4 tohoto zákona. To

znamená, že žalovaný i městský soud měly aplikovat ustanovení § 9 – 12 „starého“ správního řádu a vyhodnotit, zda nebyly v prvoinstančním řízení dány důvody pro vyloučení pracovníka povinného subjektu npor. Bc. P. D., o němž měl stěžovatel důvod se domnívat, že se podílel na vyřizování jeho žádosti o informace, přičemž zároveň byl osobou, k níž se měly tyto informace vztahovat. Pokud by se skutečně na vyřízení stěžovatelovy žádosti o informace podílel npor. Bc. P. D. (jakkoliv nebyl označen za osobu, která žádost vyřizovala), pak by to znamenalo vážnou procesní vadu způsobující nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí, která by musela vést k jeho zrušení žalovaným v odvolacím řízení. V tomto ohledu je však rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné a městský soud se v napadeném rozsudku dopustil téže vady, když se nezabýval podstatou stěžovatelovy žalobní námitky a odkázal ho na příslušné správní orgány. Stejně tak dal Nejvyšší správní soud stěžovateli za pravdu v tom, že se městský soud nijak nevyjádřil k námitce vydání napadeného rozhodnutí žalovaného ještě před uplynutím lhůty k podání odvolání. Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že tato stěžovatelova námitka není důvodná. Správní řád z roku 1967 nikde nestanovil, že odvolatel má právo k doplnění odvolání pouze ve lhůtě k jeho podání dle § 54 odst. 2 tohoto zákona. V posuzované věci stěžovatel nejen že podal odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí o částečném nevyhovění jeho žádosti o informace, ale i stihl odvolání i doplnit podáním ze dne 27. 9. 2005. Ve správním spisu není založeno žádné další doplnění odvolání, které by svědčilo o tom, že stěžovatel hodlal podané odvolání dále měnit či s ním jinak disponovat, jak tvrdí v kasační stížnosti. Z uvedených důvodů nemohlo uvedeným postupem žalovaného dojít k procesnímu pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

Naproti tomu se Nejvyšší správní soud neztotožnil se stěžovatelovým míněním ohledně nedostatku náležitostí napadeného rozhodnutí žalovaného spočívajícím v absenci vlastnoručního podpisu ředitele Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha II., ani s námitkou týkající odůvodnění žádosti o informace. Podle Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalovaného splňovalo veškeré formální náležitosti vyžadované zákonem č. 106/1999 Sb. i tehdejší platným správním řádem (§ 47 odst. 5 správního řádu z roku 1967). V tomto ohledu Nejvyšší správní soud poukazuje na svou starší judikaturu ke „starému“ správnímu řádu, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 3 Azs 277/2004 - 70, dále také ze dne 16. 6. 2005, č.j. 7 A 121/2001 - 88, přístupné na www.nssoud.cz. Co se týče žádosti o informace, lze souhlasit se stěžovatelem, že nemusí být odůvodněna (§ 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do 22. 3. 2006). Nejvyššímu správnímu soudu však není zřejmé, z jakého důvodu stěžovatel tuto námitku vznesl, jelikož ani žalovaný nic takového v napadeném rozhodnutí netvrdil. Městský soud tak nepochybil, pokud se s touto námitkou výslovně nevypořádal.

Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil ani v námitce týkající se zveřejnění požadovaných informací o npor. Bc. P. D., na něž měl podle stěžovatele žalovaný ve smyslu ustanovení § 6 zákona č. 106/1999 Sb. odkázat. Ani zde se městský soud k tomuto žalobnímu bodu nevyjádřil, nicméně v tomto případě se nejedná o zásadní vadu odůvodnění napadeného rozsudku. Je tomu tak proto, že ustanovení § 6 zákona č. 106/1999 Sb. obecně koncipuje povinnost odkázat na zveřejněnou informaci jako alternativu k samotnému poskytnutí informace. Pokud tedy povinný subjekt zvolil cestu „částečného poskytnutí informací“ stěžovateli, pak nelze úspěšně namítat, že povinný subjekt jednal nezákonně, neboť pouze nezvolil možnost odkázat na zveřejněnou informaci. Konkrétně v posuzované věci je však nanejvýš sporné, zda požadovaná informace o vztahu npor. Bc. P. D. k StB měla charakter zveřejněné informace, neboť informace obsažené v databázi příslušníků a spolupracovníků StB na webových stránkách www.cibulka.com nejsou oficiálními dokumenty poskytovanými příslušnými státními orgány oprávněnými k vedení takovýchto údajů. Nejedná se tedy o verifikované informace, u nichž by bylo možno s jistotou prohlásit, že se shodují s údaji obsaženými v oficiálních dokumentech týkajících se StB, které jsou

spravovány Archivem bezpečnostních složek dle citovaného zákona č. 140/1996 Sb. Je na povinném subjektu, aby zvažil, zda informace, kterou vede a o jejíž poskytnutí žadatel žádá, je či není totožná s informací, kterou je možno zjistit z veřejně dostupných zdrojů a na kterou by takto měl povinnost odkázat v souladu s ustanovením § 6 zákona č. 106/1999 Sb.

Nejvyšší správní soud vzhledem k těm námitkám stěžovatele, jimž přisvědčil, shledal, že kasační stížnost je důvodná, a to jak proto, že městský soud dospěl k nesprávnému hodnocení právní otázky v předchozím řízení a napadený rozsudek je tak zčásti nezákonný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], tak i proto, že se opomněl vypořádat a řádně odůvodnit některé stěžovatelovy žalobní námitky, a zatížil tak napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, jak je uvedeno ve výroku (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.).

V něm bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku a bude zejména povinen posoudit nevypořádané žalobní námitky stěžovatele v intencích závěrů tohoto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozsudku městský soud také rozhodne o náhradě nákladů řízení o předmětné kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu